

mellem sine skandinaviske Landsmænd, navnlig i Kunstnerkresen, i hvilken han var bleven indført af den Billedhugger, som modellerede hans Byste.

Denne Byste og Hensynet til dens Fuldendelse var stadigt det officielle Paaskud for hans Forbliven i Byen — ogsaa overfor Jakobe. I sine Breve til hende beklagede han sig endog over Kunstnerens Langsomhed, fordi han ikke kunde faa sig til at tilstaa for hende, at han fandt et vist Behag i det hensigtsløse Liv, han i Øjeblikket førte. Han skrev mest til hende om sine historiske Studier, som han ogsaa vedblivende drev med stor Iver. Han kunde formeligt begynde at nyde det at sidde oppe mellem Palatinerhøjens Ruiner og med Ryggen mod et solopvarmet Søjleskæft læse i sin Mommsen eller et andet Værk om de Mænd, der fra dette Sted havde behersket Verden.

Han var ogsaa nu bleven en mere flittig Besøgende paa Kunstsamlingerne. Hans historiske Læsning hjalp ham her til en begyndende Forstaaelse. Det interesserede ham at se Bysterne af de samme Mænd, hvorum han netop læste. Særligt optoges han af alle Gengivelser af Cæsars kongelige Træk. Med en kriblende Følelse af Stolthed (blandet dog med nogen Undseelse) maatte han stadig tænke paa Ivans Bemærkning om, at hans egen Ansigtsform og navnlig hans Blik mindede om denne Verdenshistoriens vældigste